Týden

43 / 2024

Obsah

Téma: Souvislosti Národního proudu 2

Souvislosti Národního proudu 2

26. října 2024 (společnost)

Milí přátelé,

vítám vás u druhého dílu SOUVISLOSTÍ Národního proudu, ve kterém budeme analyzovat příčiny bezútěšného stavu našeho státu a současně hledat způsoby, jak vládu nad naší zemí vzít zpět do rukou českého národa.

Postupná likvidace naší suverenity prostřednictvím hospodářství

Co se s naší zemí vlastně dělo posledních 35 let po řízeném listopadovém převratu? Aby stát mohl být samostatný a suverénní, musí mít vlastní zdroje hospodářské a lidské, a měl by mít i vlastní samostatnou silovou složku. Pokud takovému státu chybí některá ze základních surovin, musí mít naopak přebytek něčeho, co může za tyto nutné suroviny nabídnout. Latinské a Anglosaské země podnikaly kolonizační expanze právě kvůli zajištění surovinových a lidských zdrojů a dělají to i v současnosti.

Náš stát nemá vlastní zdroje plynu a ropy. Nemá ani přístup k moři, což je jedna z dalších nevýhod. Ale na druhou stranu jsme byli velmi rozvinutá

průmyslová země se schopnými inženýry s vlastním vědeckým vývojem a v otázce surovin jsme měli nadbytek levné jaderné elektřiny a dostatek kvalitního čeného uhlí, takže jsme produkovali vysoce kvalitní ocel. Není tedy vůbec náhoda, že právě tyto oblasti se staly terčem buď likvidace a nebo převedení do cizích rukou.

Právě za éry premiéra Václava Klause byly nastartovány zásadní privatizační procesy, které měly zajistit ztrátu suverenity našeho státu. To, že nyní nakupujeme naší vlastní elektřinu za ceny na lipské burze není nějaká chyba nebo neschopnost současné vlády. Tato vláda to dělá naprosto záměrně, protože se snaží dostat celý náš stát do ještě větší závislosti na západu. Ale tento likvidační nástroj ji daly do rukou dřívější vlády pomocí privatizace naší energetické infrastruktury. Likvidace našeho ocelářského průmyslu nebyla také žádná náhoda, ale opět záměrný řízený proces. Současně byly také postupně likvidovány naše vlastní výzkumné ústavy a postupně mizí mnoho odborníků v mnoha odvětvích. Když se zruší vědecký ústav, jeho obnovení není otázka roku, ale desetiletí, protože se obvykle musí začít na zelené louce. A o kvalitě úrovně vysokých škol není nutné se příliš zmiňovat, když rektorkou vysoké školy může být něco jako Danuše Nerudová.

Právě otázka našich jaderných elektráren je pro náš stát velmi důležitá. A v tomto směru opět můžeme velmi dobře vidět, že jakoukoliv snahu o řízení vlastního státu nám západ nedovolí. Kvůli tomu, aby výstavbu našich jaderných elektráren měli plně pod kontrolou USA byl spáchán politický atentát na Petra Nečase. A shodou okolností v této kauze hrál důležitou roli Robert Šlachta.

Likvidace naší obranyschopnosti

Další pilíř suverenity státu se týká silových, tedy hlavně vojenských složek. Naše původní socialistická lidová armáda sice neměla ve společnosti příliš dobrou pověst, nicméně byla to plně funkční armáda samostatného státu. Profesionalizací naší armády a vstupem do NATO jsme o skutečnou státní armádu úplně přišli. Z naší armády se v podstatě stal jen externí expediční sbor

armády americké. Naše vlastní armáda je pro obranu naší země zcela nefunkční. A nákupy amerických stíhaček F-35 vůbec nesouvisí s obranou naší země. Jsou to útočné bombardéry, které slouží jako nosiče jaderných zbraní ovládané z USA. Mimochodem, ti co jsou pod nákupem podepsáni, budou moci být v budoucnu souzeni, protože příprava útočné války se trestá odnětím svobody na 12 až 20 let, nebo výjimečným trestem. Černochová tak velmi snadno může skončit na doživotí ve vězeňské cele.

A samotný vstup do NATO na první pohled v celkem zvláštní datum, tedy 12. března 1999 nebyl vůbec náhodný. Byl zvolen Američany zcela účelově, protože jsme se hned za 12 dní měli stát loutkami v připravovaném útoku na Jugoslávii. Tedy naše země se hned 12 dní po vstupu do NATO podílela na společném útoku na suverénní stát bez souhlasu rady bezpečnosti OSN.

Když se podíváme zpět na posledních 35 let, vidíme, že žádná vláda ani žádní politici neměli naprosto žádnou představu o tom, jak vést naší zemi. Veškeré politické diskuse se vedly mezi tím jak sestavit rozpočet, jestli více rozdávat peněz nebo naopak šetřit, nebo jestli stát obhospodařovat jako firmu. Zásadní otázky našeho státu žádná politická strana za posledních 35 let neřešila a pod těmito vládami probíhala postupná řízená destrukce našeho státu. Z průmyslového státu jsme se stali montovnou bez vlastní elektřiny a bez vlastního vědeckého a technologického vývoje. V tomto směru je jedna z mála dobrých zpráv, že ostatní evropské země na tom nejsou také příliš dobře.

Z toho tedy můžeme opět vidět, že politické strany nejsou vůbec schopné skutečně zásadní věci státu řešit a naopak pouze slouží skrytým zájmovým skupinám, které náš stát řídí. A pokud je moc ve státě odvozená od těchto zájmových skupin, tak pokud se někdo nechová podle jejich not, tak je mu tato moc odebrána.

Jedním z nástrojů řízení politiků skrytými skupinami je školení v Aspen Institutu. Většina politiků na vlivných postech prošla právě tímto školením, který z proškolených absolventů dělá přímé poskoky skrytých skupin. A je příznačné, že tento institut si pro své účely vybírá sice velmi schopné lidi, ale

rozhodně nikoliv osobnosti a dokonce ani ne příliš inteligentní a obvykle s nějakými charakterovými nedostatky. Protože takoví lidé se dají mnohem lépe ovládat.

Budování centra řízení Karlem IV.

Pro to, jestli je stát skutečně suverénní je velmi důležitá symbolika. Když se vrátíme k největšímu rozvoji naší země do doby Karla IV., tak je důležité přemýšlet o tom, na čem vlastně Karel IV. stavěl. Karel IV. byl totiž skutečný politik. Pochopil totiž potenciál zemí koruny české a snažil se z Prahy vytvořit důležité centrum řízení se světovým dosahem založeném na základních křesťanských duchovních principech. Proto také Karlova fascinace ostatky svatých a zejména svého prapředka svatého Václava. Budoval Nové město po vzoru Jeruzaléma, tedy budoval v Praze skutečné centrum křesťanského světa. Ale věděl, že je k tomu potřeba vzdělanost a vytváření vlastního vědeckého zázemí, a proto rozjel tak důležitý projekt – Univerzitu Karlovu. Celá jedna čtvrtina z 40 000 tehdejších obyvatel Prahy byla součástí této univerzity.

Karel IV. vytvářel kádrové zázemí, tedy lidské zdroje pro samostatné suverénní řízení. Země koruny české měly v té době také důležité surovinové zdroje, například bohatá naleziště stříbra. Vytvářel tak skutečný potenciál pro řízení nejen oblasti zemí koruny české, ale se zásadním vlivem na velkou část Evropy, tedy tehdejšího známého světa v křesťanském duchu. Praha se co do velikosti i významu dělila po Římu o druhé místo s Paříží. Karel připravoval potenciál k tomu, aby se Praha stala centrem řízení nezávislým na Vatikánu, proto odvozoval duchovní část státnosti nikoliv od Papeže, ale přímo od svatých, zejména od svatého Václava. Tedy propojení na autoritu Ježíše realizoval nikoliv přes papežskou církev, ale přímo přes světce. Avšak vše dělal velmi chytře politicky. Jediné úskalí tohoto plánu bylo to, aby v tomto směru pokračoval jeho nástupce po jeho smrti a tímto nástupcem se měl stát Václav IV. Úkol, který mu svěřil do rukou byl však příliš velký.

A hlavně Vatikánu zřejmě začalo docházet o co se jeho otec snažil. Karel IV. se

totiž pravděpodobně nechtěl vymanit z vatikánské nadvlády pouze kvůli mocenské touze. Karel IV. pochopil, že Vatikán mimo autority duchovní soustředí ohromnou moc světskou, která není až tak v souladu se skutečnou duchovností a chtěl s tím něco reálně dělat. O vztahu Karla IV. k duchovnosti si můžeme přečíst přímo v jeho vlastním životopise Vita Caroli. Proto můžeme vpodstatě říct, že Jan Hus je Karlovým následovníkem, avšak Hus šel do konfliktu s Vatikánem přímo a otevřeně, zatímco Karel IV. se proti vlivu Vatikánu stavěl koncepčně. Jan Hus se zřejmě domníval, že doba již k otevřenému konfliktu dozrála. Nicméně právě pro to, že Václav IV. nebyl tak obratný politik jako jeho otec, bylo násilné husitské období přirozeným vyústěním doby Karla IV. Protože vytváření skutečného centra řízení v Praze Vatikán nechtěl dopustit.

Přestože je tato doba vzdálená téměř 700 let, je pro současné dění velmi důležitá. Karel IV. založil základní kámen k tomu, aby se Praha mohla skutečným centrem suverénního řízení pro celou naší oblast stát, přestože je politická realita v Evropě diametrálně odlišná. Vliv Vatikánu je totiž na globální úrovni velmi významný a v současnosti je propojen se západními stukturami. A to se posílilo zejména nástupem současného Papeže Františka na papežský stolec. Vatikán samozřejmě také není jednotný, existují tam také skutečně duchovní frakce, ale v současné době je ovládán právě těmi, kterým jde o řízení ve spolupráci ze západními strukturami. A protože české území a zejména Praha má skutečný potenciál stát se suverénním územím a řídícím centrem velkého významu, což by mohlo narušit plány západních klanově-korporátních struktur, jsou teď patrné velké snahy o rozbití odkazu Karla IV. A jsou to snahy jak na úrovni energetické, tak symbolické na mezinárodní a státní úrovni.

Jeden z důležitých symbolických a zřejmě i energetických aktů kontroly odkazu Karla IV. je přímo lebka svatého Václava, od které Karel IV. odvozoval základ státnosti zemí koruny české. Právě na této lebce spočívala svatováclavská koruna, tedy zásadní propojení moci světské s autoritou duchovní. Jenže od vzniku Československé republiky svatováclavská koruna na lebce svatého Václava nespočívá. A jakoby čistě náhodou si jakýsi spolek v USA usmyslel, že by bylo vhodné lebku svatého Václava ozdobit nějakým šperkem, když už na ní

není koruna. Návrhu se ujal architekt Fanta, který je asi nejvíce známý architektonickým návrhem Fantovy kavárny na hlavním nádraží. Avšak to nejdůležitější je státní symbolika. Na svatováclavské čelence jsou velmi výrazné odkazy na americké státní symboly. Na nejdůležitějším místě pod svatováclavskou plamennou orlicí je 7 svislých červených pruhů střídané šesti pruhy bílými a po stranách pěticípé hvězdy na modrém podkladě. Je i zajímavé, že těchto pěticípých hvězd je na této čelence 12, tedy stejně jako hvězd na vlajce Evropské unie, opět na modrém pozadí. Tedy symbolicky se patron českých zemí svatý Václav má podřizovat řízení z USA.

Další útok na odkaz Karla IV. se stal vloni 21. prosince při nejhrůznějším zločinu v novodobé historii České republiky při střelbě na Filosofické fakultě Univerzity Karlovy. Tím nechci tvrdit, že střelec David Kozák přímo dostal od někoho nějaký přímý pokyn. Ale existují způsoby jak psychicky nemocného a labilního člověka dotlačit k podobným činům na nevědomé úrovni. A přitom celá kauza je zahalena mnohým mlžením, což jen podporuje možnost takového vysvětlení.

A další útok je již z tohoto roku, kdy Jiří Fajt, bývalý ředitel Národní galerie, a mimochodem také absolvent Aspen institutu, dostal pokyn k odstranění duchovních artefaktů, na kterých Karel IV. velmi pečlivě stavěl nejen státnost českého království, ale hlavně systematicky vytvářel zázemí pro vytvoření centra suverénního řízení naší středoevropské oblasti. Fajtovi se podařilo ze země vyvézt na na 130 artefaktů, včetně korunovačního ostatkového kříže s ostatky Jana Křtitele či Ježíšovi babičky svaté Anny, svatováclavského meče a zbroje, ale i mnoho ostatků svatých, včetně apošolů Petra a Pavla atd., tedy téměř vše na čem Karel IV. budoval autoritu a suverenitu naší země. A Fajt postupoval zajímavě systematicky jako Jezinky, které chtěly do dveří strčit nejdříve pouze dva prstíčky. Fajt tyto artefakty odvezl nejdříve jen kousek za hranice do Drážďan. Vždyť to je přeci jen kousek, a navíc do Saska, se kterým máme velmi blízkou historickou vazbu. Ale lidé si přitom měli zvyknout na to, že cestování našeho národního pokladu je věc celkem normální a další plánované destinace měly být Francie, vždyť Karel tam přeci jen dlouho pobýval, a nakonec USA. Tedy do země, ze které je vláda České republiky

přímo řízena.

Dvě skupiny v USA

USA samozřejmě není jeden homogenní celek. V USA můžeme rozpoznat dvě hlavní klanově-korporátní skupiny. Jednak skupinu globálních elit, jejichž jedním ze zástupců je Donald Trump, a potom státní elity zastoupené v současné době Kamalou Harrisovou, které mají zejména vazby na současné řízení našeho státu. Právě Václav Havel, Karel Schwarzenberg, Madeleine Albrightová, George Soros, nebo i celý Aspen institut, a v podstatě všechny naše polistopadové vlády jsou přímo či nepřímo propojeny s řízením státních elit USA. A tato skupina má samozřejmě také prsty v rozpoutání války západu proti Rusku na Ukrajině. Tato skupina je také zakopaná hluboko ve státní administrativě USA, proto se také pro ně používá termín deepstate.

Nemysleme si však, že skupina globálních elit s Donaldem Trumpem chce dobro a rozvoj pro všechny obyvatele zeměkoule. Jsou to také elity, tedy nezáleží jim na skutečném blahu každého člověka, vnímají běžné lidi také jako zdroje pro své vlastní potřeby. Nicméně dívají se mnohem více dopředu než americké státní elity, které jsou tak nenažrané, že je jim úplně jedno, že zlikvidují celou zeměkouli surovinově, nebo třeba i jadernou válkou. Na straně amerických státních elit je skutečná temnota a destrukce. Tato skupina se skutečně nezastaví před ničím včetně temných rituálů, zneužívání malých dětí atd. Není tedy náhodou, že zrovna zneužívání dětí je velké téma jak u Vatikánu, tak v Hollywoodu, což je hlavní mediální nástroj pro manipulaci veřejného mínění právě amerických státních elit. A s touto skupinou jsou také spojeny například rodinné klany Rockefelera či Rotchilda. Mimochodem, právě rodina Rotchildů stojí za vznikem Izraele, tedy za vytvořením extrémně konfliktního místa na Blízkém východě, které má zásadní význam globálního charakteru. Tento vliv rodiny Rotchildů je zcela otevřeně připomínán Rotchildovým bulvárem, jednou z důležitých ulic Tel Avivu, ve kterém sídlí hlavní finanční instituce.

Ovládnutí médií

Pro postupnou kolonizaci naší země bylo také důležité ovládnout informační pole. Protože mnohem bezpečnější a efektivnější je obsadit zemi ideologicky než vojensky. Je potřeba vsugerovat lidem, že je vlastně dobře se nechat kolonizovat. Že ztráta svobody a suverenity je vlastně žádoucí. Proto bylo tak důležité obsadit státní i velká nestátní média i mít důležitý vliv na filmový průmysl. Tak jako je v USA zcela zásadně řízen Hollywood, tak je v naší zemi naprosto ovládnutá státní Česká televize, která je i současně jedním z výrazných producentů českých filmů. A přes různé oligarchy, kterým bylo samozřejmě „dovoleno“ shromáždit si tolik bohatství za jisté protislužby a poslušnost, jsou ovládána i velká soukromá média. Toto obsazování a ochočování médií se dělo postupně, takže ještě před dvaceti lety byl již sice tento proces patrný, ale současně ještě existovala i celkem kvalitní novinařina. Když to porovnáme se současností, tak skutečná novinařina v hlavních médiích již neexistuje. Pro spuštění akce kovid či války proti Rusku bylo potřeba mít média již plně pod kontrolou, což bylo v roce 2019 již dokonale naplněno.

Válka amerických státních elit proti Rusku

Pro rozdmýchání války proti Rusku řízené americkými státními elitami bylo potřeba systematického vytváření protiruské a protiputinovské nenávisti. Připojení Krymu, tedy historického území Ruska k Rusku v roce 2014, při kterém 96% obyvatel Krymu stvrdilo, že si toto připojení k Rusku přejí v referendu, bylo v naprosto všech hlavních médiích interpretováno jako zločin Putina proti nebohé Ukrajině. A v informačním poli byl postupně vytvářen narativ o Putinově zločinnosti a ruské rozpínavosti. Na těchto dvou smyšlených pilířích je v podstatě nyní vytvořena celá česká podpora ukrajinské agresivní protiruské válečné aktivity. A k těmto dvěma pilířům přibyl po spuštění SVO na Ukrajině narativ třetí, totiž ruská agrese. To je vše navíc kořeněno tím, že ruské zpravodajské služby mají v podstatě prsty úplně ve všem. Tedy cokoliv se

nelíbí českým cenzorům je označeno jako vliv ruských zpravodajských služeb.

Přitom jak jsme zmiňovali v minulém díle, ani dřívější Sovětský svaz, ani současné Rusko nejeví známky rozpínavosti nebo kolonizace nějakých území. To, že chtějí své vlastní území, navíc za drtivé podpory tamních obyvatel, není žádný zločin, ale naopak politika, kterou by zástupci každého státu měli dělat. A hájení ruských obyvatel, proti kterým jsou praktikovány etnické čistky, je nejen naprosto ospravedlnitelné, ale opět, to by měl každý suverénní a schopný stát dělat.

Důvod proč západ vyvolal válku proti Rusku je, stejně jako u nás, kolonizační. Americké státní elity jsou tak nenažrané, že potřebují zdroje. A Rusko je ohromná zdrojová základna. Celá perestrojka byla tak jako převrat u nás v roce 1989 řízena ze západu pro to, aby se západ dostal k ruským zdrojům. A to se mu také dočasně i do jisté míry podařilo. Celá devadesátá léta byl v Rusku ohromný úpadek, k moci se dostali oligarchové, kteří začli postupně Rusko rozebírat, Rusko tou dobou spělo ke skutečnému rozkladu, což by znamenalo, že Rusko bude rozparcelováno západními strukturami a stane se z něj zdrojová základna pro Spojené státy. Řízení státu bylo obsazeno západními kádry tak jako je tomu u nás. Ale na přelomu století se stalo něco s čím západ nepočítal. K moci se dostal Vladimír Putin, který postupně začal znovu budovat ruskou suverenitu a zastavil tak rozpad Ruska, na který si již západní elity brousily zuby. Rusko měli již téměř v klíně, ale Putin jim tyto jejich plány překazil.

Z toho totiž pramení skutečná nenávist vůči Putinovi. Nikoliv z jakéhosi hypotetického důvodu ruské rozpínavosti, ale z toho, že Putin překazil západním elitám rozparcelování Ruska jako zdrojové základny pro Spojené státy.

Vladimír Putin

Toto vše nezmiňuji jen kvůli pochopení situace mezi Ruskem a USA, a kvůli Putinovi. Zmiňuju to proto, protože Putin nastartoval proces vymanění se z

kolonizačních záměrů západu, kdy se situace zdála již téměř beznadějná. Tedy něco, co potřebujeme i my pro to, aby se Česká republika mohla stát suverénní zemí. Je důležité pochopit, co se v Rusku stalo, protože to pro nás může být velkou inspirací. Ale zároveň je důležité i pochopit rozdíly, protože Rusko samozřejmě nemůžeme snadno srovnávat s Českou republikou. Ale právě i porovnání s Ruskem nám může pomoct ke hledání východisek.

Zaprvé si nemůžeme představovat, že se Putin vyloupl sám jen jako velmi schopná osobnost, která se svou schopností dostala až do prezidenstkého úřadu. Tuto představu se nám totiž západní propaganda snaží vsugerovat. Totiž, že za vše může Putin a kdyby ho nebylo, tak by vše bylo v pořádku. Proto také ten stupidní billboard Víta Rakušana na Ministerstvu vnitra s Putinem v pytli na mrtvoly. Putin se mohl dostat do prezidentského křesla jen toho důvodu, že byl z okruhu lidí, kteří ho podporovali. To, že je Putin v ruské politice dominantní již 24 let je možné pouze pro to, že za ním stojí kolektiv lidí, kteří všichni podporují společnou myšlenku. Totiž Rusko jako suverénní stát, který je řízen národními zájmy. Putin by se rozhodně nestal prezidentem, kdyby národní zájmy zastupovalo mnoho různých subjektů, které by si mezi sebou konkurovaly. Naopak vyšel se společného podhoubí, které ze svých řad vybralo velmi schopného manažera a obratného politika. Kdyby byl Putin odstraněn, způsobilo by to samozřejmě nějaké škody, ale je dobře možné, že by tento pronárodní kolektiv vybral velmi schopného nástupce. Z těchto důvodů je představa, že přijde jeden nějaký schopný člověk, a celou situaci tady zachrání, velmi naivní. Bez jistého podhoubí a zázemí se nic takového stát prostě nemůže.

Zadruhé Rusové mají ve svém národě přítomnu přirozenou státnost. V Rusku není situace taková jako v České republice, tedy že by národ neřídil svůj stát více než 400 let. Rusové či sověti se o svůj vlastní stát skutečně starali. Sice ne zcela kontinuálně, protože například Gorbačov, Jelcin i mnoho dalších byli také řízené loutky západu, ale byly to pouhé etapy, které byly střídány obdobím, kdy zástupci národa byli skutečně v řídících funkcích. A to je pro nás jedno z důležitých východisek. Je potřeba, abychom v našem národě znovu začli probouzet skutečnou státnost, kterou jsme před mnoha staletími měli, ale která

nám byla postupně vymazána.

Zatřetí si také nemůžeme představovat, že je Putin v Rusku zcela neomezený vůdce. Západní struktury se jak v době perestrojky, tak i v devadesátých letech dostatečně infiltrovaly a zakopaly do státních struktur, a i když nemají podporu lidí, tak mají své vlivové zázemí například i některých oligarchů. Putin tak musí být velmi obratný i ve vnitrostátní politice, protože musí současně bojovat i s těmito strukturami. Například Ruská centrální banka, v jejímž čele je Elvira Nabiullinová je řízená právě protiputinovskou opozicí, tedy sám Putin má v mnoha ohledech svázané ruce.

Začtvrté Putin má skutečnou obrovskou podporu lidí. Česká média nás bombardují narativy o tom, jak je ruská veřejnost rozpolcená a jak je protiputinovská opozice silná. Ve skutečnosti měl Putin v letošních volbách více než 88% při volební účasti přes 77%. Tedy něco, co se evropským politikům může jen zdát. Jenže to je právě opět možné proto, že v Rusku existuje skutečná přirozená státnost.

Rozhodně je pro nás důležité se z ruské politické situace posledních třiceti let poučit a studovat ruské reálie i ruské politické pozadí. Důležité však také je, že Rusko pro nás není pouze inspirace, ale vzhledem ke geografické poloze a hospodářským i jiným vazbám z minulosti také potenciální velmi důležitý partner, který by v budoucnu mohl být velmi důležitým stabilizačním prvkem v celém našem regionu. A samozřejmě to také souvisí s mezinárodním společenstvím BRICS, ale o tom podrobněji v dalších dílech Souvislostí.

Ale po krátkém exkurzu na východ zpět do České republiky. To, že jsme posledních 400 let neměli vlastní státnost neznamená, že nemáme na čem stavět. Nicméně musíme začít nad situací přemýšlet jiným způsobem než na který jsme zvyklí a než nás naučila cílená sto let trvající západní propaganda. Je potřeba se vymanit z po generace budovaného stereotypu, že demokracie se rovná jednou za 4 roky si zvolit nějakou politickou stranu. Tudy skutečná cesta k převzetí řízení vlastního státu skutečně nevede. V dnešním díle jsme se dotkli dalších důležitých souvislostí, ze kterých vyplývají další východiska pro řešení

celé situace. Dotkli jsme se toho, jakým způsobem Karel IV. začal budovat naší suverénní státnost, na kterou můžeme do jisté míry navázat, přestože se nacházíme po 700ti letech v jiné situaci. Ale politické principy jsou tisíce let stále stejné.

Volby v USA

Také jsme se dotkli kromě ruského vlivu pozadí dvou vlivových amerických skupin, mezi kterými se v brzké době rozhoří americké prezidentské volby. Poslední volby vyhrál Joe Biden pouze díky volebním podvodům a tedy výsledek voleb lze jen obtížně předvídat, protože volební podvody mohou hodně zamíchat kartami. A vítězství jednoho ze dvou kandidátů vůbec nemusí znamenat, že tento kandidát bude následující 4 roky americkým prezidentem. Spojené státy jsou v současné době velmi blízko vypuknutí občanské války a vítězství ve volbách jednoho z kandidátů může být právě spouštěčem. Americké volby na nás budou mít tak jako tak velmi důležitý vliv, i kdyby vítěze voleb přijala mírově i druhá strana.

V příštím pokračování našeho seriálu Souvislosti již tedy budeme vědět jak volby v USA dopadly. Ale hlavně se budeme věnovat pokračování analýzy našeho současného stavu a možných způsobů řešení. Protože nejdůležitější pro naší budoucnost je to, abychom jako český národ převzali vládu nad naší zemí zpět do svých rukou.

Přeji vám krásné a mírové podzimní dny, víru v český národ a těším se s vámi na další setkávání Národního proudu.